

Publicerad 2007-01-12 13:34 av Arwen

Drama King

Långt in i mörkret stod du
Ändå föll din skugga på mig

Din sanning såg allt och talade stumt

En natt i din famn, men din sjukdom var evig

Spänningen omkring dig,
Din röst starkare och starkare
Tills den talade genom min mun

Min sanning för alltid smittad
obotlig falsk trygghet
Återvändsgränden
Tvivlets varbölder
Självföraktets infektion tär

Jag kan trösta dig sa du
Du har bara mig
Dina ögon släppte mig aldrig med blicken
de skar i mitt synfält
stängde ljuset ute

Symptomen är inte längre svaga
Illamåendet satte in
Och längre in

Tvingade ner mig på knä
Att Krypa för dig och din gud
Spy galla i smutsen

Kikade jag upp var allt förtrollat
De där uppe
Deras andetag heliga
Deras viljor bländande brinnande solar
Vars strålar inte nådde min köld
I en annan galax

Ljusår från den som förtär sig själv,
Från svarta hål som sväljer allt
Gapande och tysta tar emot

När jag grävde min grav
(Alldeles utan din hjälp)
kröp under jorden till underjorden
och väntade i svärta
på att sjukdomen skulle sköta
förtvinningen, förruttnelsen och
förmultningen, sudda ut gränsen som var jag

då såg jag min själ,
i trötta, sjuka spasmer
hur den brände ett sista meddelande
på insidan

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Arwen med Poeter.se id #13411 innehar upphovsrätten